

***Alapító gondolatok
a Kapocs Ifjúsági Önségítő Szolgálat kialakításához***

A Petőfi Csarnoknak évente félmillió - többségében tizenéves - látogatója van. A fiatalok (bár a házba látszólag az éppen aktuális program vonzására jönnek) igen gyakran olyan visszatérő látogatók, akik a számukra vonzó műsor mellett az itt várható találkozásokot is keresik. Sokuknak többé-kevésbé összeszokott társasága is van, az itt eltölthető idő pedig társas helyzetté válik számukra. Ezen a körön belül egy szűkebb réteg a házon kívül is keresi azok társaságát (igaz, hogy eltérő rendszerességgel), akikkel a rendezvények alkalmával találkozik.

Ennek alapján joggal állíthatjuk, hogy az intézmény látogatóinak kialakult egy általunk nem ismert sűrűségű társas rendszere, amelyben az információk cserélődnek és az idetartozók egymás számára referencia-személlyé válnak.

A Petőfi Csarnokban megforduló fiatalok élethelyzete az utóbbi évek során mind több valós fenyegetést, egyre gyakrabban egzisztenciális bizonytalanságot, sokuk esetében az elemi létfeltételek hiányát is hordozza. Eltartott státusú fiatalok szülei válnak munkanélkülivé, az általános iskolából kikerülő, gyakran még tanköteles korú gyerekek nem tanulnak tovább, miközben munkát - ha keresnek is - nem találnak. Megtanulták már a szakképesítést szerettek közül sokan, hogy képzettségük a munkaerőpiacon nem kelendő vagy egyenesen értéktelennek számít. Nem állítjuk, hogy ezek a tényezők egyenesen az alkoholizálás és a kábítószer-fogyasztás felé sodorják a fiatalokat, de szerepük letagadhatatlan az ifjúkori alkoholizmus és drogfüggőség kialakulásában. Ugyanígy a fiatalkorúak bűnözéséért sem kizárólag a fenti veszélyeztető tényezők okolhatók, de hatnak a fiatalkorú bűnözés terjedésére.

Ha ezek a deviancia-változók egyáltalán nem fordulnának elő az intézmény látogatói körében és "csupán" a közmegítélésben enyhébben kezelt neurotikus eredetű panaszok, a társtalanság, a munkateljesítményre és az örömszerzésre-örömtételésre való képtelenség járna a fiatalok fenyegetettségének nyomában, ez is felszólító erejű feladathelyzetet jelentene egy olyan intézmény számára, mint a Petőfi Csarnok. De hangsúlyozzuk: itt sokkal súlyosabb gondokról van szó az évi 500.000 látogató nem elhanyagolható részénél. Az irántuk viselt felelősség felismerése vezetett arra az elhatározásra, hogy az intézményen, illetve a Hoci-Nesze Gyermekek és Ifjúsági Alapítványon belül, létrejöjjön a Kapocs Ifjúsági Önségítő Szolgálat.

Mindezek alapján az Ifjúsági Önségítő Szolgálat:

- 1.** Aktív megismerő tevékenységgel képet kíván alkotni az intézménybe járók képzettségéről-képtelenségéről, elhelyezkedési gondjaikból adódó veszélyforrásokról.

- 2.** Ezek ismeretében fel kívánja kutatni a fiatalok számára elérhető munkalehetőségeket, a gazdasági és társadalmi folyamatok figyelemmel kísérése, elemzése alapján pályorientációs tevékenységet végez a fiatalok körében, illetőleg olyan képzési formákat szervez, amelyek eredményeképpen a fiatalok esélyei növelhetők a munkaerőpiacon.
- 3.** Szervezi a fiatalok mentálhigiénés gondozását, a rászorulóknak körében igyekszik elősegíteni problémáik felismerését, továbbá egyengeti útjukat a gondozásra-segítésre alkalmas szakemberekig. (A Petőfi Csarnok adta lehetőséggel természetes módon kapcsolhatók össze a fiatalok ekképpen megjelenő érdekei.)
- 4.** A Kapocs Ifjúsági Önszolgálat tevékenységének megkezdésétől igényli a fiatalok aktív együttműködését és feladatai során ennek kialakulását ösztönözi, építeni kíván rá. E felfogás alapján úgy alapozza meg az ifjúság gondozó programokat, hogy azokban a fiatalokat ne „kívülről” segítse. Az önszolgálat kör tevékenysége, illetőleg a kölcsönös segítségadás révén arra törekszik, hogy az intézmény ifjú látogatói a civil társadalom önszervezésre képes tagjai lehessenek.
- 5.** A Kapocs Ifjúsági Önszolgálat tevékenységeinek hiteles dokumentálásával és megismertetésével követhető modellt kíván nyújtani mindazoknak az intézményeknek és szervezeteknek, amelyeket jelentős számban látogatnak fiatalok. Kutatja és munkájában hasznosítani kész az e téren másutt meglevő, hazai és külföldi tapasztalatokat.

Budapest, 1992. március